

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: I. S. CODREANU Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
6 luni . . . . . 20 „
3 luni . . . . . 10 „
Străinătate: 60 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația București, **CALEA BAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

A apărut **Volumul IV** p. I, **Donațiunile** din Tratatul de drept al d-lui **Profesor D. Alexandresco**. Prețul 20 lei.

Comenzile se fac la **Curierul Judiciar** care le servește și legat.

S O M A R

— **Tribunalul compus dintr'un judecător și supleant, este bine constituit pentru judecarea apelurilor și recursurilor de la judecătorile de ocol?** de d-l magistrat **Aurel Sărbescu**;

JURISPRUDENȚA

— **Casație s. II: Valeria Gr. Nițulescu azi Bratoveanu ș. a. cu Obștea moștenitorilor Buzoeni ș. a.** (Dacă s'a dat o singură hotărâre asupra tuturor apelurilor făcute în materie de stabilirea dreptului de proprietate, conf. noului cod silvic, deși tribunalul le-a judecat pe unele mai înainte iar pe altele mai în urmă, nu se poate face din aceasta un motiv de nulitatea hotărârii date. — Când recurentul se prezintă în instanță printr'un mandat, care nu este asistat de un avocat cum cere art. 94 pr. civilă, recursul urmează a se respinge ca nesustinit);

— **Judecătoria rurală Ștefănești-Botoșani: Ileana G. Dăscăliuș ș. a., cu Maria I. Bulina** (Acțiunea în revandicare intentată de comostenitorii în contra văduvei sârca, este inadmisibilă, de oarece comostenitorul nu este strein de moștenire, dreptul văduvei fiind egal cu al comostenitorului reclamant);

— **Curtea de apel din Ajaccio** (Necesitatea datei în testamentele olografe. — Existența a două testamente având aceeași dată. — Nerecuzarea unuia prin altul. — Mențiunea ambelor testamente), cu o **Observație** de d-l profesor **D. Alexandresco**.

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

— **Casație s. I: No. 1: Ordonanțe prezidențiale.** — Dreptul președintelui de a se pronunța prin ordonanțe prezidențiale, în cazuri grabnice asupra păstrării unui drept. — Constatarea cazului grabnic. — Chestiuni de fapt. — Art. 66 bis.

— **Casație s. II: No. 1: Constituirea tribunalului.** Judecător de ocol rural cu reședința în oraș. — Dacă poate complectă tribunalul; **No. 2: Contravenție penală.** — Ordonanță comunală. — Fixarea prețului cărnei. — Vânzarea cu preț mai mare. — Contravenție. — Art. 385 al. 9 c. penal. — Regul. pentru măcelării al com. Sulina.

— **Casație s. III: No. 1: Contencios administrativ.** — Droghist care prepară medicamente după rețete medicale. — Retragerea concesiunii și închiderea drogheriei. — Recurs în casație. — Respingeră recursului. — Art. 119 și 139 l. sanitară; **No. 2: Contencios administrativ.** — Decizie de admitere. — Obligarea primăriei de a da o autorizare de a clădi. — Nedarea nici unui urmări. — Cerere de daune cominatorii. — Respingeră ei, când partea nu a depus timbrul pentru autorizație și taxele comunale de construcțiuni. — Art. 63 legea Curții de casație.

Tribunalul compus dintr'un judecător și supleant, este bine constituit pentru judecarea apelurilor și recursurilor de la Judecătorile de ocol?

După noua lege de organizare judecătorească din 11 Aprilie 1913, s'au reînființat posturile de supleanți, ajutoți de judecători și substituiți și s'au prevăzut modul de recrutare și atribuțiunile acestor noi grade în ma-

gistratură. Prin această lege s'a dat și supleantului dreptul de a lua parte la judecarea proceselor cu vot deliberativ și anume prin art. 20, s'a prevăzut că ei pot intra în constituirea tribunalului cu toate atribuțiunile de judecător, — în caz de lipsă sau împiedicare a celorlalți membri ai tribunalului.

Față însă eu dispozițiunile art. 108 din legea Judecătorilor de ocol din 30 Decembrie 1907, naște întrebarea: dacă în judecarea apelurilor și recursurilor contra cârților de judecată, tribunalul este bine constituit cu un judecător și un supleant?

Textul art. 108 din legea Judecătorilor de ocoale este în cuprinderea următoare: «tribunalul chemat să judece apelul sau recursul în contra unei cărți de judecată, îl va judecă de urgență și se va compune din președinte și un judecător, având gradul ierarhic de judecător de ședință, sau din doi judecători cu același grad.

«In caz de divergență, se va complectă tot cu un asemenea judecător și în lipsă cu un avocat înscris «în tabloul dela acele tribunal și având un stagiu de «cel puțin cinci ani».

Aceasta este o dispozițiune categorică, care ne arată că supleantul nici odată nu va judeca în asemenea afaceri, adică în apelurile sau recursurile în contra cârților de judecată?

Chestiunea ce se pune, este de a se ști, dacă noua lege de organizare judecătorească din 11 Aprilie 1913, posterioară legii Judecătorilor de ocoale din 30 Decembrie 1907, desființează acest text prevăzut de art. 108 din legea Judecătorilor de ocoale și tribunalul este bine constituit în acest caz cu un judecător și un supleant? Sau textul sus citat este o dispozițiune specială care nu putea fi desființată decât tot printr'o dispozițiune specială contrară a unei legi posterioară și în acest caz tribunalul nici astăzi nu se poate compune, în judecarea apelurilor și recursurilor, decât cel puțin din 2 judecători cu gradul ierarhic de judecător de ședință?

Cei cari susțin, că art. 108 din legea Judecătorilor de ocoale, rămâne în ființă și deci apelurile nu pot fi judecate de supleant și judecător, se întemeiază pe faptul că în noua lege de organizare din 11 Aprilie 1913, nu există nici-o dispozițiune contrară, precisă și categorică, care să abroge celălalt text citat mai sus, în sensul principiiului: *lex posterior derogat priori*; că în cazul nostru, nefiind nici-o incompatibilitate și nici-o contrazicere între vechiul text al legii Judecătorilor de ocoale și legea de organizare judecătorească, aceasta deși posterioară nu desființează textul citat al art. 108 din legea Judecătorilor de ocoale, conform principiiului latin: *posteriores leges ad priores pertinent, nisi contra-*

rie sînt; precum și principiului general: *legi speciali per generalem non derogatur*, adică nu se poate derogă dela o dispozițiune specială a unei legi anterioare, prin dispozițiuni generale ale unei legi posterioare. Acestea sînt principiile de drept, pe cari trebuie să le aplicăm și textelor prevăzute de art. 108 din legea Judecătorilor de ocoale și celor din legea de organizare judecătorească pusă în aplicare la 1 Septembrie 1913, de unde ar rezultă că dispozițiunea specială din art. 108 mai sus citat, nefiind anume abrogat printr'un text special din legea nouă de organizare judecătorească, el va rămâne în vigoare și deci nici astăzi supleantul nu poate lua parte în judecarea apelurilor alături de un judecător de ședință, tribunalul trebuind a fi format în acest caz din cel puțin doi judecători cu gradul ierarhic de judecători de ședință.

Sușinem însă că față cu dispozițiunile noii legi de organizare judecătorească, tribunalul este bine constituit cu un judecător și un supleant în judecarea apelurilor și recursurilor în contra cărților de judecată. În câte-va rînduri cari urmează mai jos, vom arăta cum ne-am format această convingere.

Art. 108 din legea judecătorilor de ocoale este un text care se referă în special la constituirea *tribunalului* în judecarea acestor apeluri, însă legea de organizare judecătorească are în special același obiect în textul prevăzut de art. 20 din noua lege de organizare. Acest articol ne indică că tribunalul în judecarea proceselor «se va compune» cu cel puțin doi judecători «sau un judecător și supleant, afară de cazurile de divergență de opinii cînd se va compune din completul său de trei judecători sau doi judecători și supleantul». Din acest articol al legii și din tot contextul legii de organizare judecătorească, se vede că supleantul va putea judeca întotdeauna în locul judecătorului, care lipsește sau este împiedecat, avînd toate atribuțiunile în lipsa acestuia, așa cum și ajutorul de judecător, sau substituitul, îndeplinește toate atribuțiunile judecătorului de ocol sau procurorului, în lipsa lor. Cazurile restrictive, — când supleantul nu poate îndeplini atribuțiunile de judecător, — sînt anume prevăzute, precum: în al. II al art. 20: «supleantul nu va putea intra în constituirea tribunalului, decît în cazul de lipsă sau de împiedicare a celorlalți membri ai tribunalului»; sau în art. 15 din lege, care prevede că nu poate fi delegat în locul judecătorului de instrucție.

Astfel și art. 108 din legea Judecătorilor de ocoale și art. 20 din legea nouă de organizare judecătorească, se referă la modul cum se va compune tribunalul și dispozițiunile lor — ambele speciale — se contrazic.

Aceasta fiind interpretarea ce trebuie să dăm celor două texte, să cităm art. II (partea finală) din noua lege de organizare judecătorească, care este în cuprinderea următoare: «sunt și rămân abrogate: ... art. 3, 4, 7, ... precum și orice alte dispozițiuni din legea *Judecătorilor de ocoale din 30 Decembrie 1907, contrarii celor din prezenta lege*»; față cu acest articol, dispozițiunea prevăzută de art. 108 din legea Judecătorilor de ocoale este și rămâne fiind desființată, fiind contrariu art. 20 din legea de organizare judecătorească din 11 Aprilie 1913. Nu se poate zice că articolul acesta din legea de organizare, nu contrazice art. 108 din legea jud. de ocoale, ci îl completează și să aplicăm astfel principiul: *posteriores lege ad priores pertinent*, sau: *legi speciali per generalum non derogatur*. Chiar admitînd că art. 20 din noua lege de organizare nu este contrariu, nu este incompatibil cu art. 108 din l. judecăto-

riilor, —dacă s'ar putea interpreta în acest sens, — și totuși nu vom aplica principiile exprimate mai sus, ci un alt principiu trebuie să aplicăm în cazul nostru, acela care a fost consacrat și de Curtea de casație din Franța.

După acest principiu, dacă două legi succesive au de obiect aceeași materie și legea nouă nu reproduce o dispozițiune particulară a legii vechi, fără însă a pronunța abrogarea ei expresă, această dispozițiune particulară se consideră totuși ca abrogată. (V. Demolombe, I, 128; Alexandresco, I, pag. 50).

Ceea ce ne învederează mai mult cele susținute mai sus, este și faptul următor: în proiectul de lege propus de d-l Ministru al Justiției se propunea: că, «tribunalele vor judeca cu cel puțin doi judecători sau un judecător și un supleant, afară de cazurile de divergență de opinii și de judecarea *recursurilor dela judecătorile de ocoale, cînd se va constitui în completul său de trei judecători sau doi judecători și supleantul*. Comitetul delegaților în Camera deputaților a modificat textul propus și a șters cuvintele: «judecarea *recursurilor dela judecătorii*», rămînând ca numai divergențele să fie judecate în completul de trei, din cari să poată face parte și supleantul; de unde rezultă că supleantul va putea forma tribunalul cu un judecător — în lipsa celorlalți membri, — în toate cazurile, chiar și în divergențe, ca al treilea membru. Dacă în judecarea unei divergențe, supleantul poate intra ca al 3-lea membru să formeze tribunalul, implicit trebuie să admitem că supleantul va putea intra alături de un singur judecător, în judecarea apelurilor și recursurilor. Cum vom admite ca supleantul să hotărască în judecarea unei divergențe ivită între doi judecători asupra apelului făcut contra unei cărți de judecată și să nu poată același supleant să hotărască asupra apelului contra unei cărți de judecată, care încă nu ar fi atît de complicată și de greu de rezolvat pentru a da naștere unei divergențe? Legiuitorul de la 1907 Dec. 30, a prevăzut acest lucru și în art. 108 din legea judecătorilor de ocoale a fost conștient și complet, adăugînd în al. II: «în caz de divergență se va completa tribunalul *tot cu un asemenea judecător*».

Asupra acestui punct au fost lungi debateri în Senat și s'a menținut totuși dispozițiunea ca supleantul să poată completa tribunalul în — completul de trei, — pentru a judecă divergențele.

Iată cuvintele rostite de d-l Toma Stelian, fostul ministru al justiției: «pentru judecarea *ori-cărora pricină*, tribunalul se poate compune, nu este așa? și dintr'un judecător de ședință, și dintr'un supleant... și acesta «va avea dreptul ca să hotărască cu votul lui, divergențele de opinii ce s'ar produce în tribunal»? (V. Desb. Senat, anul 1913, pag. 917). La acestea d-l Ministru al Justiției M. Cantacuzino, a răspuns următoarele: «cînd supleantul ar trebui să completeze un complet de doi judecători rămași în divergență, este foarte ușor ca prin circulările ce se vor da, să se atragă atențiunea președinților de a împiedica pe cît «va fi posibil, pe supleant de a intra în ședință, spre a forma completul în caz de divergență». (Vezi desb. Senat, 1913, pag. 925). Din cele de mai sus rezultă că acesta a fost punctul cel mai grav și cel mai discutat și cu toate acestea totuși s'a admis și a trecut în lege că supleantul poate lua parte și în judecarea divergențelor, bineînțeles tribunalul fiind constituit în completul de trei.

S'ar mai putea susține, că art. 108 din l. judec. de ocoale, trebuie să se mențină, fiindcă nu se poate ca o

carte a unui judecător titular dela ocol, să fie judecată în apel de un supleant, care este mai mic în grad decât un judecător de ocol. Aceasta a fost rațiunea pentru care legiuitorul dela 30 Decembrie 1907 a creat art. 108 din legea judecătorilor.

După textele însă din noua lege de organizare, reese că tribunalul compus dintr'un judecător și supleant poate să judece apelurile unei cărți de judecată, după cum poate confirma sau infirma, în materie penală, mandatele de arestare, venite dela un judecător de instrucție, care poate să aibă și gradul de președinte de tribunal, și deci are un grad mai mare și decât judecătorul de ședință. Dar atunci când judecătorul de ocol va avea gradul de președinte, cărțile de judecată ce va pronunța, nu se vor putea judeca de judecătorii de tribunal, cari sunt în grad mai mic? De sigur că, da, și aceasta nu constituie nici o anomalie, fiindcă tribunalul este o instanță superioară, care se compune din mai mulți judecători și este principiul pluralității judecătorilor care primează pe acel al gradului.

Se poate încă zice, că astăzi supleanții prezintă mai multe garanții ca în trecut, de oarece se cer mai multe condițiuni pentru a fi numiți, între altele: de a avea un stagiu de cel puțin un an ca magistrat stagiar și examenul de capacitate.

Ca concluziune: din cele expuse mai sus rezultă că supleantul poate completa Tribunalul în judecarea *ori căror pricină*, chiar și a divergențelor, afară de cazurile anume prevăzute de lege, cum ar fi că nu poate să mai fie delegat în local judecătorului de instrucție; sau cum este al. II, art. 20. restricțiunea că nu poate intra decât în lipsa sau în cazul de împedicare a celorlalți judecători și cum în aceste cazuri excepționale nu este prevăzut și judecarea apelurilor, atunci intrăm în regula generală, care este după noua lege de organizare judecătorească, că supleantul poate intra în formarea tribunalului—in lipsa celorlalți judecători—pentru a judeca apelurile și recursurile în contra cărților de judecată.

Cu multă probabilitate se va aduce chestiunea de mai sus înaintea Inaltei Curți, invocându-se ca motiv de casare, și Inalta noastră Curte de casație, sperăm că va consfinți cele susținute de noi mai sus.

Aurel Safirescu

11 Oct. 1913.

Supleant Trib. Dolj delegat la Silistra

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 10 Octombrie 1912

Președenția D-lui I. D U C A, Consilier

Valeria Gr. Nițulescu azi Bratovoescu și alții cu Obștea moșnenilor Buzoeni, Obștea moșnen. Poeni și Societ. Lotru

Codul silvic. — Comisia Intocmită de art. 29. — Hotărîre. — Atacarea ei cu apel la tribunal. — Conexarea diferitelor apeluri. — Judecarea lor în mod succesiv, iar nu de odată. — Lipsă de nulitate. — Art. 32 c. silvic.

Recurs. — Presentarea în instanță a recurentului printr'un mandatar, neasistat de avocat. — Respingere ca nesuștinut. — Art. 94 din procedura civilă.

1. *Dacă prin art. 32 din noul cod silvic se prevede că, după expirarea termenului de apel în contra hotărîrii comisiei pentru stabilirea dreptului de proprietate al moșnenilor sau răzeșilor, tribunalul va forma un singur dosar pentru toate apelurile fă-*

cute în contra aceleiași hotărîri, pe care din oficiu le va declara conexe, nicăderi însă legea nu prevede că o hotărîre a tribunalului care n'ar statua deodată asupra tuturor apelurilor, ci succesiv pe măsură ce ele se rezolvă, ar fi izbită de nulitate. Prin urmare, dacă s'a dat o singură hotărîre asupra tuturor apelurilor, deși le-a judecat pe unele mai înainte iar pe altele în urmă, nu se poate face din aceasta un motiv de nulitate a hotărîrii date.

2. *Imprejurarea că tribunalul a respins ca nesuștinut un apel făcut contra hotărîrii comisiei prevăzută de art. 29 din codul silvic, în loc de a-l respinge ca nedovedit, nu poate atrage casarea sentinței din moment ce este constatat că apelantul nu prezentase niciun fel de acte în sprijinul apelului său, iar faptul că la termenele ulterioare, când s'au rezolvat celelalte apeluri conexate, a produs oarecare acte, nu poate obliga pe tribunal să revie asupra respingerii apelului și să le ia în cercetare.*

3. *Când recurentul se prezintă în instanță printr'un mandatar, care nu este asistat de un avocat cum cere art. 94 pr. civ., recursul urmează a se respinge ca nesuștinut*).*

Decizia 223/912. — Respins recursul făcut de Valeria Gr. Nițulescu azi Bratovoescu ș. a. contra sentinței Trib. Vâlcea No. 653/910, dată în proces cu Obștea moșnenilor Buzoeni ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. Ștefănescu;

Pe d-nii avocați St. Dumitrescu, Emil Oeconomu, P. P. Poni în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați Iulian, Netter Comărnescu și Ștefănescu-Priboi în combateri; și

Pe d-l procuror M. Vidrașcu, în combateri.

Deliberând,

Având în vedere că prin deciziunea No. 1 din 16 Iunie 1910, comisiunea pentru stabilirea dreptului de proprietate al moșnenilor codevalmași din com. Brezoiu, plasa Muntele, județul Vâlcea, a admis ca moșnenii Brezoeni să stăpânească în devălmășie pământul de pe teritoriul comunei Brezoiu, în întindere aproximativă de 7500 hectare, având hotarele anume determinate prin acea deciziune și cu drepturile trecute fiecărui moșnean în tabloul anexat la deciziune;

Că făcându-se apel între alții de Valeria Gr. Nițulescu și ceilalți moșneni astăzi recurenți, tribunalul Vâlcea prin sentința civilă No. 653 din 1910, a respins apelurile făcute, ocele ca nesuștinute, iar altele ca neintemeiate;

Asupra recursului făcut de Dumitru Simionescu și Valeria Gr. Nițulescu astăzi Bratovoescu.

Motivul I de casare:

I. «Tribunalul de Vâlcea a violat art. 32 din codul silvic întru cât după ce a conexat toate apelurile făcute în contra aceleiași deciziuni a comisiei în scopul bine înțeles pentru a se da o singură hotărîre asupra tuturor apelurilor și aceasta, în

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 4/913, pag. 47.

interesul de a se asculta concluziunile și apărările contradictorii ale tuturor părților.—s'a pronunțat prin mai multe jurnale anterioare hotărârei ce atacăm, prin care a respins unele apeluri ca inadmisibile, iar altele ca nesuținute și apoi în ziua pronunțării hotărârei a reconfirmat din nou acele jurnale, fără ca cel puțin să pună în dezbaterea părților—apelanții prezenți în instanță—acest mod de procedarea.

Având în vedere sentința supusă recursului ;

Văzând art. 32 din noul cod silvic ;

Considerând că, dacă prin acest articol se prevede că după expirarea termenului de apel, în contra hotărârii comisiunei pentru stabilirea dreptului de proprietate al moșnenilor sau răzesilor, tribunalul va forma un singur dosar pentru toate apelurile făcute în contra aceleiași hotărâri, pe care din oficiu le va declara conexe printr'un proces-verbal, va fixa o singură zi de judecată și va da o singură hotărâre asupra lor, aceste dispozițiuni, în spiritul legii, au de scop ca să înlesnească soluțiunea proceselor de această natură, grăbind, pe cât este posibil rezolvarea lor ;

Că însă, nicieri în lege nu este prevăzut în privința judecării în apel că o hotărâre a trib care n'ar statua deodată asupra tuturor apelurilor ci succesiv pe măsură ce ele se resolvă, și numai întrunind în aceiași hotărâre finală soluțiunea lor, ar fi isbită de nulitate ;

Că, de altminterlea, ar fi și materialmente imposibil uneori, să se judece toate apelurile de odată și în aceiași zi din cauza numărului lor însemnat fie pentru că unele sunt în stare de judecată iar altele nu ; și însăși legea prevăzând asemenea ipoteze prin art. 32, autoriză ca, judecata să se continue în zilele următoare până la terminare, ce face implică încontestabil posibilitatea unei judecări separate, independente asupra fiecăruia apel ce în mod treptat e supus examenului justiției, dându-se asupra lor soluțiunile ce comport și numai ca chestie de simplificare și înlesnire a lucrărilor, față cu numărul însemnat al apelurilor, soluțiunile asupra lor să fie concentrate într'o singură hotărâre, care aci nu înseamnă și o singură judecată ;

Că de altă parte, atunci când după judecata mai multor apeluri, cu ocazia judecării uneia din ele poate cel din urmă, justiția găsește necesar pentru rezolvarea lui facerea unei proceduri preparatorii, nu e de admis ca la audiența fixată, pentru rezolvarea acestui apel părțile să poată repune în discuțiune și celelalte apeluri deja judecate, invocând noi acte în susținerea lor, căci cu un asemenea sistem, aceste litigii nu s'ar sfârși nici odată, și scopul legiuitorului ar fi zădărnicit ;

Că în definitiv, sancțiunea acestor diverse dispozițiuni ale legii, nu este decât o pedeapsă disciplinară față de judecătorii fondului, iar nu un motiv de casare

Considerând, dar că întrucât, în speță, trib a dat o singură hotărâre asupra tuturor apelurilor desi le-a judecat pe unele mai înainte, iar pe altele în urmă, nu se poate face din aceasta un motiv de nulitate a hotărârii date și deci motivul de casare este neîntemeiat.

Asupra motivelor II și III de casare :

II) «Tribunalul de Vâlcea, printr'o omisiune esențială, nu s'a pronunțat asupra motivului invocat de noi rezultând din faptul că moșnenii Brezoeni, adversarii n'au nici înaintea comisiunei, nici la cercetarea locală, nu ne-au contestat drepturile noastre din moșul Plotogel zis și Alexescu.»

III) «Tribunalul Vâlcea, violând art. 12 § 4 din codul civil nu s'a pronunțat nici asupra mărturisirii făcute de însuși numiții moșneni Brezoeni înaintea tribunalului în favoarea drepturilor noastre cari au declarat categoric că nu ne contestă drepturile ce ni se cuvin nouă de moșul Plotogel.»

Considerând că împrejurarea că o parte din moșneni, cari erau prezenți în instanță, n'au contestat recurențelor drepturile pretinse de ei din moșul Plotogel,

cum și faptul că tribunalul nu se pronunță asupra motivului invocat de ei rezultând din această împrejurare nu este de asemenea o cauză de nulitate hotărârii de oarece acei din moșneni cari n'au contestat recurențelor drepturile pretinse de ei, neavând mandat dela toți moșnenii, cari compun obște pentru a face recunoașteri de drepturi în numele lor și a obliga astfel obștea,—instanța de fond nu era ținută a consfinți recurențelor. față de obște, niste drepturi, pe teme ul unor simple necontestări a unora numai din moșneni ; și din acest punct de vedere nu se poate deduce un motiv de casare din nemotivarea sentinței asupra acestui punct ;

Că, de aceia, motivele de casare sunt nefondate.

A-supra motivului IV de casare :

IV) «Că, în fine, Tribunalul Vâlcea, față de aceste mărturisiri printr'o eroare grosieră de fapt, a interpretat cu totul în mod eronat atât actele de care ne-am servit, cât și depunerile martorilor, cari au depus la cercetarea la fața locului, și din cari au rezultat cu certitudine drepturile noastre din moșul Plotogel, respingându-ne astfel, pe nedrept apelul.»

Având în vedere că tribunalul, examinând actele invocate de recurenți, pentru stabilirea drepturilor lor din moșul Plotogel cum și depunerile martorilor ce li s'au admis în această privință, constată că nu este dovedită existența acelu moș pentru a forma o ramară distinctă ;

Considerând că interpretarea actelor și aprecierea probelor produse instanței de fond asupra existenței unui moș ale cărui drepturi se reclamă de un moșnean, este o chestiune de fapt, de atributul acestei instanțe și ca atare, nu pot forma obiectul unui motiv de casare ;

Că de aceia și acest motiv este neîntemeiat ;

Asupra recursului făcut de Gr Nișulescu, reprezentat azi prin Valeria Bratovoescu, ca tutoare legală a minorului Gr Gr Nișulescu ;

Asupra motivului II de casare :

II) «Violarea art. 1173 C civ. Tribunalul a respins dovada făcută printr'un act de vânzare autentificat prin care stabilesc drepturile mele și a admis dovala trasă dintr'un act fără nici o semnătură și fără nici o autenticitate prin care adversarul Oprea Niculescu voia să-și dovedească drepturile sale.»

Având în vedere că în ce privește drepturile pretinse de Grigore Nișulescu, rezultând din cumpărarea drepturilor indivize ale unui oarecare Ion Ilie Conțeși, Tribunalul apreciind actele invocate de părți constată în fapt și prin urmare în mod suveran că Ion Ilie Conțeși nu este una și aceiași persoană cu Ion Ilie Coman ale cărui drepturi erau reclamate de Oprea Niculescu, astfel că pretențiunile recurentului erau nedovedite ;

Că, deci, motivul de casare, fiind un motiv de fapt, este nefondat

Asupra motivului III de casare :

III) «Violarea art. 1846 C civ. Dovedind Tribunalului posesiunea exercitată de obște am dovedit prin aceasta însuși și posesiunea mea care fac parte din obște și prin urmare dreptul meu, nesocotit de tribunal a invoca posesiunea făcută în numele nostru de ceilalți codevalmași.»

Considerând că atât recurentul cât și Oprea Niculescu, invocând fiecare posesiune de moșnean, de către recurent urma să se facă dovada unei posesiuni individuale a sa și a autorului său, în condițiunile legii pentru a prescrie ;

Că o asemenea dovadă nefiind făcută, cu drept cu-

vânt tribunalul a respins motivul de apel întemeiat pe posesiune, și de aceea motivul de casare este nefondat

Asupra motivului IV de casare :

IV. «Violarea art. 32 din codul silvic. Toate apelurile făcute în contra deciziei dată de comisie, trebuind a fi conexe, fiecare apelant are dreptul a discuta și a pune concluziuni asupra tuturor apelurilor făcute în contra aceleiași decizii; tribunalul nedând voie fiecărui apelant de a discuta și pune concluziuni și în celelalte apeluri făcute de ceilalți, a violat dreptul de apărare și art. 32 din codul silvic»

Considerând că, fiecare apelant avea dreptul să opue toate mijloacele de apărare în ce privește drepturile sale personale în raport cu acelea reclamate de privnicii săi ;

Că, nici din sentința atacată nici din susținerile făcute astăzi, nu se învederează că un asemenea drept a fost conțostat recurentului de către instanța de fond ;

Că, deci, și acest motiv este neîntemeiat ;

Având în vedere că în ce privește motivul I avocatul recurentului a declarat că nu-l mai susține ;

Asupra recursului făcut de Nicolae Bombea :

Asupra motivelor I, II și III de casare :

I. Violarea legii. Într'adevăr, Trib. de Vâlcea prin o greșită interpretare a art. 32 din legea noului cod silvic, a dat o hotărâre în lipsa mea disjunctivă din corpul hotărârii principale și judecând-o în mod separat în loc să dea o sentință generală pentru întreaga ceață de moșneni așa cum prescrie legea.

II. «Că, deși mi a respins apelul în lipsă, totuși Tribunalul mi-a admis a face toate probele primădu mi concluziunile și a cetele doveditoare ale drepturilor mele

III. «Omisiunea esențială, întrucât tribunalul nu s'a pronunțat asupra tuturor probelor ce administrasem».

Considerând că, deși tribunalul trebuia să respingă apelul recurentului ca nedovedit, iar nu ca nesușinit, însă din moment ce este constat că recurentul nu prezentase vreun fel de acte în sprijinul apelului, soluțiunea era aceeași, iar împrejurarea că la termenele ulterioare, după ce i se respinsese apelul, a produs oarecare acie, nu putea obliga pe tribunal să revie asupra respingerii apelului și să ie ia în cercetare ;

Că, de aceea, toate motivele de casare invocate sunt nefondate ;

Asupra recursului făcut de Parachiva P. Budu :

Asupra motivelor I, II, III și IV de casare :

I. «Violarea art. 32 din legea Codului silvic, căci Onor Tribunal nu a examinat toate titlurile prezentate de mine și dovezile făcute cu martori, acte, memorii concluziuni prin cari îmi desvoltam pretențiunile mele»

II. «Cu toate că Onor Tribunal mi-a amânat de mai multe ori, trecând peste termenul de 3 luni acordat de legea codului silvic cu 18 zile, totuși nu s'a ocupat de dovezile ce am făcut și mi-a respins apelul»

III. «Violarea art. 1274 întrucât persoanele pe cari comisiunea le-a introdus greșit în partea mea adică Andrei Fl Vălcu pentru soția sa și celelalte rude singure a declarat înaintea Onor Tribunal că nu face parte din moș Afiat ci numai la moș Boroșeanu este rudă cu mine.

IV. «Omisiune esențială, întrucât prin memoriul depus de mine arătăm pretențiunile mele dovedite cu acte și martori la trei moșni adică : Afiat, Coman și Boroșeanu Onor Tribunal însă s'a pronunțat numai în ce privește moș Afiat și Coman, iar despre moș Boroșeanu nu s'a pronunțat nici că îmi respinge și nici că îmi admite înființarea din nou a acestui

moș după cum eu am susținut atât oral cât și prin memoriul depus».

Având în vedere că din sentința atacată și din susținerile ce au avut loc înaintea trib. rezultă că moșul Boroșeanu, nu este un adevărat moș. rez. că drepturi distincte ci este la rândul lui descendent ointr'un alt moș și anume din moșul Afiat ;

Că tribunalul, discută pretențiunile recurentei relațiv la drepturile reclamate dela acest moș Afiat și le respinge ca nedovedite ;

Că, prin urmare, motivele de casare sunt nefondate. Asupra recursului făcut de Andrei Fl Vălcu.

Asupra motivelor I și II de casare :

I. «Conform art. 32 din noua lege a codului silvic, apelurile noastre urmau a se judeca în termen de trei luni socotite dela expirarea termenului de apel Onor Tribunal însă după ce ne-a amânat de mai multe ori trecând cu 18 zile peste termenul acordat de lege, totuși nu a ținut seamă de martori cari au declarat în favoarea noastră și nici de actele depuse de ruda noastră Parachiva P. Budu prin care ceream moșului Boroșeanu și unde obște nu s'a opus, și nici nu s'a pronunțat în această privință, ci ne a respins apelul nemotivat în această privință.

II. «Violarea art. 1204 c. civ., prin care noi am declarat că nu facem parte în moșul Afiat unde ne-a trecut pe nedrept în partea Parachivei P. Budu, ci suntem rudă cu dânsa numai la moș Boroșeanu Onor Tribunal nu a ținut seamă de aceste declarațiuni ale noastre».

Considerând că tribunalul discută atât depunerile martorilor cât și actele invocate de recurent și constată în fapt, că nu este dovedit că acel moș Boroșeanu din care pretinde că s'ar trage soția recurentului, este un armaș distinct cu drepturi deosebite de moșul Afiat ;

Că, fiind vorba de o chestiune de fapt și de apreciere motivele de casare sunt nefondate ;

Asupra recursului făcut de Gheorghe N. Efrim :

Asupra motivului de casare invocat :

«Violarea legii, căci prin art. 32 noua lege a codului silvic se prevede clar modul cum să se judece apelurile noastre prin care spune că va pronunța o singură sentință definitivă. Onor Tribunal însă ne-a judecat parțial și într'o zi, când din cauză de boală nu am putut veni la Tribunal, cu toate că nu s'a judecat în fond nici un apel ci s'a amânat încă de mai multe ori, trecând chiar termenul acordat de art. 32 din lege; totuși la cea din urmă înființare, ne-a cerut să depunem acte, memorii și concluziuni cu cari să desvoltăm pretențiunile noastre și pe cari acte le-am depus, fără ca tribunalul să le mai citească și respingându-ne apelul ca nefondat cu toate că nimeni din obște nu a fost contra noastră»

Considerând că, pentru a menține înscris în tabelă pe moșneanul Ilie Sturgiu cu drepturile ce i se cavin în moșul Moian, tribunalul se raportează la toate actele invocate de recurent și din examinarea lor, ajunge la constatarea de fapt că nu este dovedit că autoarea acestui moșnean ar fi fost exclusă dela succesiunea moșului Moian ;

Că, de aceea motivul este nefondat

Asupra recursului făcut de Floarea D Bordoș :

Asupra motivelor I și II de casare :

I «Violarea legii căci prin art. 32 din noua lege a codului silvic, se prevede modul cum tribunalul să procedeze cu judecarea apelului nostru, însă tribunalul, cu toate că ne a amânat de mai multe ori, trecând peste termenul acordat de lege de trei luni, totuși la judecare nu a examinat titlurile și dovezile făcute de noi.

II. «Violarea art. 1204 codul civil căci obștea a declarat înaintea tribunalului că nu se opune la trecerea în tabelă a moșului V. Honcescu cu descendenții lui»

Considerând că, din sentința atacată, rezultă că tribunalul a avut în vedere toate actele și dovezile produse de recurent și din examinarea lor stabilește în ce privește drepturile pretinse de el dela moșul Honcescu, că pretențiunile sale nu sunt dovedite cu privire la acest moș ci numai acelea reclamate dela moșul Kintes;

Că, în ce privește recunoașterile ce ar fi făcut parte din moșneni, relativ la drepturile sale, asemenea recunoașteri sunt inoperante față de obște;

Ca, prin urmare, motivele au a fi respinse.

Asupra recursului făcut de Gheorghe N. Bardeș:

Considerând că din partea acestui recurent s'a prezentat un mandat ar procură legalizată dar fară să fie asistat de avocat;

Că, conform art. 94 pr. civ. un asemenea mandatar nu poate reprezenta pe recurent în instanță și prin urmare recursul are a fi respins în lipsă ca nesăfășit;

Având în vedere că, în ce privește recursul făcut de Toma Țilingă, încetat din viață în cursul instanței, moștenitorii acestuia au declarat prin petițiunea prezentată astăzi că renunță la recursul autorului lor.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, toate recursurile etc.

Judecătoria rurală a ocului Ștefănești jud. Botoșani

Audiența dela 3 August 1913

Ileana G. Dăscălașu ș. a. cu Maria I. Butină

Cartea de judecată No. 162

Acțiune în revandicare. — Acțiuni în revandicare intențate contra văduvei în cursul anului de doliu. — Dacă sunt admisibile asemenea acțiuni. — Dacă este admisibilă aceiași acțiune intențată contra văduvei sărace, de către comoștenitori

1. Acțiunea în revandicare intențată contra văduvei în timpul anului de doliu, este admisibilă, întrucât nici un text de lege nu ridică acest drept părților.

2. Acțiunea în revandicare intențată de comoștenitori în contra văduvei sărace, este inadmisibilă, de oarece comoștenitorul nu este strein de moștenire, dreptul văduvei fiind egal cu al comoștenitorului reclamant.

Judecata,

Asupra incidentului de prematuritate:

Considerând că art. 1279 cod civ. stabilește un drept de abitațiune femeiei după moartea soțului ei; că dacă acest lucru este adevărat, pentru motive de ordin social, asta nu înseamnă că părțile care pretind drepturi asupra imobilului, nu-l pot revandica în cursul acestui an, nici un text de lege nu ridică acest drept părților, pentru că acțiunea nu vatămă dreptul legal al femeiei, întrucât prin cartea de judecată urmează să se arate, în caz când se dă câștig de cauză reclamantilor, că vădava urmează a stăpâni imobilul timp de un an, și că în acest interval, nimenea nu-i poate pretinde să evacueze imobilul.

Astfel fiind, respinge incidentul.

În fond,

Având în vedere că o acțiune pentru a fi admisibilă

în principiu trebuie ca ea să fie intențată contra unei părți care deține ca proprietar, ea este inadmisibilă contra detentorilor precari, nici contra comoștenitorilor; că astfel fiind, părata stăpânind pământul cu aceleași drepturi pe care le au și reclamanții, urmează a se zice că acțiunea în revandicare nu'și poate urma cursul, urmând ca reclamanții să introducă o acțiune în împărțeață;

În legislația noastră este o mare lacună prin faptul că soțul supraviețuitor nu'și moștenitor decât în lipsă de rude în grad succesibil, din cauză că, moștenirile sunt regulate după legăturile de sânge, de aceea, un soț, care e așa de aproape de familie este esclus de la moștenire de o rudă necunoscută în gradul al 12-lea; Dreptul roman, prin novela 53, acorda soțului supraviețuitor — bărbat or femeie — dreptul de a veni la moștenire în concurs cu ceilalți moștenitori, mai târziu însă, novela 117, restrânge dreptul numai la văduva săracă; chiar și în vechea noastră legislație găsim reprodusă novela 53 și anume în Codul Ipsilante. Caragea și Calimah; numai în Condiția lui Andronache Donici, găsim restrâns dreptul numai asupra văduvei sărace, dispoziție care a trecut și în legislația actuală;

Franta și Italia au introdus în legislațiile lor dreptul la moștenire și pentru bărbat și pentru femeie, indiferent de starea de săracie;

Considerând că, astfel fiind, față de tendințele statelor civilizate de a se lărgi dreptul de moștenire a succesorilor neregulați, trebuie să se zică că văduva săracă chiar având oarecare avere, trebuie să fie declarată succesoare dacă averea pe care o are nu'și permite ca să trăiască în condițiuni absolut egale cu acelea pe care le avea în timpul vieții soțului; că starea de săracie a văduvei e supusă aprecierii justiției, un criterium absolut nu există, totul fiind relativ și norma de apreciere este ca, în limitele posibilului să se vadă dacă văduva după propria sa puțință va putea trăi ca mai înainte, prin urmare, o femeie chiar dacă are zestre tot poate să pretindă dreptul său sub cuvânt că averea ei nu'și e de ajuns;

Având în vedere că dreptul văduvei sărace e un drept sfânt, ca și dreptul la pensiunea alimentară, motive de ordin social — moral cer ca judecătorul să hotărăască a nu se știrbi cu absolut nimic din dreptul femeiei sărace, când prin cea știrbire văduva n'ar trăi în condițiuni absolut egale cu acelea pe care le avea sub soțul defunct;

Toată doctrina reprezentată prin Aubry & Rau, T. 4., Ed. 6; Demolombe v. 4. No. 44; Marcadé, Wazeille, Planiol, ne arată că chiar dacă văduva are avere, ea poate veni la moștenire dacă aprecierea judecătorului găsește că trebuie declarată proprietară în averea defunctului soț; singur Laurent v. 3, p. 69 are o părere contrară, care a rămas însă izolată;

Casația franceză a hotărât la 28/2/98 Deciz 28, că o persoană cu o avere de 100.000 fr. în imobile are drept de moștenire, pentru a nu o sili să'și mănânce capitalul;

Doctrina română e reprezentată prin D. Alexandresco, v. 1 p. 740, ed. 2, este pentru cea mai largă interpretare a textelor de lege, declarând că este loc la moștenire, chiar când cel ce o cere are avere însă insuficientă; că astfel fiind, vedem că în cazul nostru văduva deși are avere, însă, sub soțul ei trăia mai bine, întrucât ova și el avere, deci ea trebuie să vie la moștenire, spre a putea trăi, dacă nu egal ca în timpul vieții defunctului, cel puțin în condițiuni superioare aceluia în care ar trăi numai cu averea ei, reparând astfel nedreptatea după care o rudă în gradul al 12-lea și poate necunoscută mortului, esclude pe soția defunctului care a murit cu el și cu care, poate prin privațiuni și lipsuri a adunat averea de împărțit;

Societatea trăeste în timpuri de progrese uriașe, într'o epocă fecundă a științei dreptului, într'o epocă în care tendința este de a se da textelor interpretări

largi, bazate pe interesul colectiv (par le code civil mais au delà du code civil) de a se da judecătorilor o putere de apreciere neimitală; (code civil Elvețian art. 1: « In lipsă de text legal aplicabil judecătorul pronunță după regulile date de doctrină și jurisprudență. Dacă nu poate recurge la nici unul din aceste elemente, el aplică regulile pe care trebuia să le edicteze, dacă avea să facă act de legislator »);

Având în vedere că prin interogatoriu luat părților se constată că ele își recunosc calitatea de moștenitori, și anume reclamanții ca colaterali, și pârâta ca văduvă săracă; că, din interogatoriu luat pârâtei deși se constată că ea are 1 și $\frac{1}{4}$ falce de pământ, totuși, această nu-i permite să traiască așa cum trăia sub soțul ei, așa că trebuie să i se recunoască dreptul la moștenire și calitatea de succesoare;

Considerând că, astfel fiind, acțiunea în revandicare contra unui moștenitor, nu poate fi admisibilă, pentru că el nu este strein de moștenire, dreptul văduvei fiind egal cu al reclamanților, și prin urmare, singura cale prin care să se ajungă a se pune capăt litigiului este acțiunea în împărțeață;

Că deci, este chiar fără interes să se mai examineze în această acțiune situația materială a văduvei sărace, tot astfel cererea reconvențională nu poate fi vidată aici, ea urmând a fi valorificată în instanța de diviziune, astfel fiind, acțiunea urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Considerând că reclamanții fiind colaterali, nu continuă persoana mortului, așa că nici nu putea intenta acțiuni înainte de a se conforma art. 653 c. civ.

Pentru aceste motive judecata hotărăște etc.

Magistrat-stagiari (s) Trajan Scriban

Curtea de apel din Ajaccio

— 15 Iunie 1912 —

Testament olograf. — Necesitatea datei. — În ce consistă data. — Ora redactării actului. — Art. 970 C. civ. fr. (852 C. civ. rom.).

Existența a două testamente având aceeași dată. — Nerevocarea unuia prin altul. — Menținerea ambelor testamente. — Art. 1036 C. fr. (921 C. civ. rom.).

Testamentul olograf, spre a fi valid, trebuie să fie datat. Data consistă în arătarea anului, luni și a zilei în care el a fost redactat. Legea nu cere arătarea orei întocmirii actului, însă nici nu oprește menționarea ei.

În caz când testatorul a lăsat două testamente olografe, ambele având aceeași dată, din care unul revocă pe celălalt, sau cuprinzând ambele clauze revocatorii, aceste clauze nu pot să producă niciun efect, fiindcă nu se știe care din ambele testamente este ultimul cu data.

În asemenea caz, nu are loc succesiunea ab intestat, ci ambele testamente își produc efectele lor, întrucât dispozițiile ce ele cuprind nu sunt în mod absolut incompatibile, ci pot, din contra, fi conciliate.

Astfel, dacă prin unul din testamente se rânduește un legatar universal, iar prin al doilea testament având aceeași dată, se conferă aceeași calitate unei alte persoane, ambele legate trebuie să fie menținute.

Aceeași soluție urmează a fi admisă în caz când în unul din testamente s'ar fi instituit un legatar universal, iar în celălalt un legatar particular. În asemenea caz, ambii legatari vor veni împreună la succesiunea testamentară a defunctului, excluzând pe moștenitorii legitimi.

OBSERVAȚIE. — Speța de curând judecată de Curtea din Ajaccio este rară. Ea s'a prezentat,

cu toate acestea, de mai multe ori înaintea instanțelor judeătorești și tot în acest sens a fost decisă. Nu vom cită decât de iziile cele mai recente. Vezi C. Rouen (decizie pronunțată în urma unei consultații a lui Demolombe și Carel) și, în aceeași afacere, Cas. fr. Sirey, 77. 2. 9; D. P. 78. 1. 148; Sirey, 78. 1. 256. Curtea de casație din Franța admise această soluție încă din anul 1834. Vezi Sirey, 34. 1. 726. Tot în acest sens se pronunță și doctrina. Iată, în adevăr, cum se exprimă, în această privință, Zachariae: « In dem Nachlasse des A fand man zwei eigenhändige Testamente, beide von demselben dato, beide mit der clausula revocatoria versehen, beide ähnlichen, jedoch nicht desselben Inhalts. Sie wurden beide gleich als ein Testament aufrecht erhalten ». (Handbuch des französischen Civilrechts, IV, § 725, p. 394, nota 10, ed. Anschütz). Vezi în același sens, Laurent, XIV, 202; Demolombe, XXII 203; Baudry et Colin, *Don et testaments*, II, 2731; T. Hue, VI, 378; Bayle-Mouillard asupra lui Grenier, *Don et testaments*, III, pag. 56, nota a (ed. din 1847); Beljens, *Encyclopédie du droit civil belge*, III, art. 1035, No. 23 și art. 1036, No. 1. Michaux, *Tr. des testaments*, 2455, p. 408 (ed. a 2-a, etc. 1).

Dar dacă soluția de mai sus este adevărată atunci când datele ambelor testamente sunt identice, clauza revocatorie își va produce, din contra, efectele sale prin aplicarea art. 921 C. civ., dacă, din întâmplare, testamentele date în aceeași zi ar fi fost redactate la ore deosebite și ora redactării lor ar fi menționată în fiecare testament. Vezi Demolombe, *loco supra cit.*

În caz de a lipsi mențiunea orei, ceea ce se va întâmpla mai în totdeauna, ambele testamente vor rămânea în picioare, dacă pot fi conciliate, după cum a decis în mod constant până acum jurisprudența și după cum decide și doctrina.

Se poate însă întâmpla ca dispozițiile din ambele testamente să fie cu totul contrare și incompatibile, în cât un testament să excludă pe celălalt. În asemenea caz, ambele testamente vor fi înlăturate, spre a face loc succesiunii ab intestat, soluție care a și fost admisă în Franța printr-o decizie din 18 Ianuar 1695, după cum ne atestă Davot. (Vezi Demolombe, *loco supra cit.*)

D. Alexandresco

1) Și la Romani, mai multe testamente făcute în același timp se considerau drept unul (L. 1 § 6, Dig., *De bonorum possessionibus secundum tabulas*, 37, 11). « Mehrere zu gleicher Zeit errichtete Testamente gelten als Einnes », zicó Windscheid (*Lehrbuch des Pandektenrechts*, III, § 565, p. 288, ed. Kipp).

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASAŢIE S. I

*Recurentul Ilie Releanu prin d-l avocat R. Dragomirescu.
Intimatul C. Ionescu prin d-l avocat L. Dais.*

Ordonanțe prezidențiale. — Dreptul președintelui de a se pronunța prin ordonanțe prezidențiale, în cazuri grabnice asupra păstrării unui drept. — Constatarea cazului grabnic. — Chestiuni de fapt. — Art. 66 bis.

1. Prin art. 66 bis pr. civ. se dă în căderea Președintelui tribunalului de a se pronunța pe cale de ordonanță prezidențială în cazuri grabnice asupra cererilor privitoare la păstrarea unui drept care s'ar păgubi prin vre-o întârziere, precum și pentru înlăturarea pedicilor ce s'ar ivi cu prilejul aducerii la îndeplinire a unui titlu executor, iar chestiunea de a se ști, dacă cazul este grabnic și dacă dreptul se poate sau nu pericula prin întârziere, este o chestiune de fapt, care depinde de împrejurările în care se poate prezenta cazul.

b) Președintele tribunalului are competența ca pe calea prescripției de art. 66 bis pr. civilă, să determine drepturile părților și să stabilească temeinicia lor, întrucât aceste cercetări sunt necesare pentru a vedea dacă cererea ce i se face intră sau nu în cazurile de aplicare ale art. 66 bis. (*Cas. s. I, decizia 464 din 6 Septembrie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Trib. Vâlcea s. I, No. 291/912*).

CASAŢIE S. II

*Recurentul Anton Fronea prin d-l avocat R. Dragomirescu.
Ministerul public prin d-l procuror Vidrașcu.*

Constituirea tribunalului. — Judecător de ocol rural cu reședința în oraș. — Dacă poate completa tribunalul.

1. După art. 17 din legea de organizare judecătorească, judecătorul de ocol rural nu poate lua parte în compunerea tribunalului, ci numai judecătorul de ocol urban, în caz când tribunalul nu se poate completa cu numărul legal de judecători.

Prin urmare este viciată compunerea tribunalului cu judecătorul de ocol rural având reședința în oraș. (*Cas. II, decizia penală No. 1433 din 18 Iunie 1913, prin care s'a casat sentința Trib. Roman No. 1092/913*).

*Recurentul Andrei Franciscos prin d-l avocat A. Davis.
Ministerul Public prin d-l Procuror general Se. Popescu.*

Contravenția penală. — Ordonanță comună. — Fixarea prețului cărnei. — Vânzare cu preț mai mare. — Contravenție. — Art. 385 al. 9 c. penal. — Regul. pentru măcelăriile al comunei Sulina

2. Faptul de a vînde carne cu un preț mai mare decât acel fixat prin ordonanța primarului, constituie contravenția prevăzută de art. 385 al. 9 c. penal, de oarece autoritatea municipală are dreptul după legea comună a da asemenea ordonanțe.

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

Redacția

Dacă contravenientul poate fi supus și la retragerea autorizației, dată de primărie, după cum prevede regulamentul pentru măcelăriile al comunei Sulina, prin aceasta însă el nu poate fi apărut de amenda prevăzută de codul penal pentru călcarea ordonanței dată de autoritatea municipală. (*Cas. II, decizia penală No. 1775 din 10 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Tulcea No. 653/913*).

CASAŢIE S. III

*Recurentul Locot. farmacist I. Morariu prin d-l avocat N. T. Curpen.
Intimatul Ministerul de Interne prin d-l avocat A. Algin.*

Contencios administrativ. — Droghist care prepară medicamente după rețete medicale. — Retragerea concesiunii și închiderea drogheriei. — Recurs în casație. — Respingerea recursului. — Art. 119 și 139 l. sanitară.

1. Prepararea medicamentelor compuse după ordonanțe medicale (rețete) nefiind permisă decât farmaciștilor, Ministerul de Interne poate ordona închiderea unei drogherii și retragerea concesiunii de drogherii când se constată că proprietarul acelei drogherii prepară și vinde medicamente nepermise droghiştilor. (*Cas. III, decizia No. 286 din 18 Iunie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra procesului-verbal din 1 Iunie 1913 și contra ordinului No. 139 din 12 Ianuarie 1913, prin care s'a ridicat recurentului autorizația pentru concesiune de drogherie ce i se acordase cu ordinul No. 2750,911*).

Cererea făcută de Costache Stoian prin d-l avocat N. D-brescu de a fi condamnată Primăria capitalei la daune conform art. 63 l. Curții de casație.

Intimata Primăria capitalei prin d-l avocat St. Marinescu-Bolintin.

Contencios administrativ. — Decizie de admitere. — Obligarea primăriei de a da o autorizare de a clădi. — Nedarea nici unei urmări. — Cerere de daune cominatorii. — Respingerea ei, când partea nu a depus timbrul pentru autorizare și taxele comunale de construcțiuni. — Art. 63 l. Curții de casație.

2. De și se constată că Primăria nu a dat urmare unei decizii a Inaltei Curți de casație, prin care a fost obligată să dea o autorizare de a clădi, totuși nu se pot cere daune cominatorii pentru fiecare zi de întârziere, conform art. 63 din legea Curții de casație, cât timp partea nu a depus, pe lângă timbrul fix pe care urma a se serie autorizarea, și taxele comunale de construcțiuni și depozitarea materialelor, conform legei maximumului și regulamentelor comunale. (*Cas. s. III, decizia No. 294 din 26 Iunie 1913, prin care s'a respins cererea făcută de Costache Stoian în baza art. 63 din legea Curții de casație, de a fi condamnată Primăria Capitalei de a-i plăti cel puțin câte 200 lei pe fiecare zi dela 29 Ianuarie 1913, de când i s'a comunicat decizia Inaltei Curți s. III No. 429/912, prin care numita Primărie este invitată să-i dea autorizațiunea cerută pentru a construi pe imobilul său din București, calea Văcărești 282*).